

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 214/09-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. júna 2009 predbežne prerokoval sťažnosť C. K., B., vo veci namietaného porušenia jej práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 19 C 6/2002 z 19. januára 2004 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Co 79/04-102 zo 4. novembra 2004 a uznesením Okresného súdu Bratislava I č. k. 3 Er 204/2008-22, Ex 150/2008 z 18. apríla 2008 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 15 CoE/196/2008-36 z 26. februára 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť C. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. mája 2009 doručená sťažnosť C. K., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla nasledujúce skutočnosti:

„Dňa 23. 10. 2001 som dotala od advokáta zastúpený firmou K. s ktorou som si dohodla sumu na 4.000,- Sk no žiaľ sa mi faktura zaslala na sumu 8.129,- Sk čo som nesúhlasila a dané skutkové dôkazy som uviedla advokátovi. 25. 10. 2001 hneď obratom som mu vysvetlila dané skutočnosti ako to bolo. On pri týchto skutkových veciach nebol bola len firma, ktorá hneď vedela takto reagovať na môj list podaný 25. 10. 2001 priamo na vrátenie faktúry pokus o zmier. Keďže nereagoval na môj list hneď to vedel zaslať na súd dávala som odvolanie dovolanie dávala som listy priamo na Ministerstvo spravodlivosti Posledný list písaný na priedačky v konaní 15. 4. 2009.

II. Porušené základné právo

Namietam týmto porušovanie základného práva zaručeného v čl. 6 odstavec 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, vyhlásený pod č. 209/1992 Zb. konkrétne právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote. Podľa môjho názoru mali príslušné orgány už dostatočne dlhý čas aby skutočne toto zobrali do riadnych rúk a riadne mi prideliť Exxoffo právniku zo sociálnych dôvodov.

III. Právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Pretože niet iného súdu, ktorý by mohol ochrániť toto moje základné právo – právo rozhodnúť vo veci v primeranej lehote, žiadam týmto ústavný súd o anulovanie exekučnej pohľadávky nakoľko som danú dohodnutú sumu 4.000,- Sk uhradila ešte navyšenie exekúcie 2000,- Sk.

IV. Lehota na podanie sťažnosti.

Túto sťažnosť podávam v čase zamietnutia mojej záležitosti čo sa rieši aj na Ministerstve spravodlivosti SR. Moje skutkové materiály nebrali na vedomie vyplýva to aj z celej záležitosti týkajúcej sa ako aj žaloby tak aj skutkových materiálov u exekútorov. Ako aj vymáhanie od právnej strany Navrhovateľa firmy K. s. r. o.

V. Návrh na rozhodnutie veci samej.

Žiadam Ústavný súd zrušiť rozsudok, 19 C 6/00 z nasledovných dôkazov a skutkových materiálov. Nebrali sa na vedomie moje dôkazy a neboli predvolaní pracovníci firmy s ktorými som si dohodla sumu 4.000,- Sk Daná suma bola uhradená a preto tieto vymáhania navyše len na základe priedačov v konaní vždy som sa ja informovala o chod vecí ale žiaľ sa tieto veci pre tieto priedačky vyvýšili až na 27.000,- Sk t.

j. 919,60 Euro ako to uvádzajú vo vymáhaní pohľadávky. Od roku 2008 ako som ja písala sa toto zvýšilo.

VI. Návrh na rozhodnutie o procesných otázkach.

Žiadam napadnutie tejto výzvy ako aj trov konania a nazrieť do celej spisovej dokumentácii. Riadne vo veci rozhodnúť a zrušiť rozhodnutie vo veci samej.“

Sťažovateľka vo svojej žiadosti uviedla, že si je vedomá povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom (na čo nemá prostriedky), avšak o ustanovenie právneho zástupcu sama nepožiadala; obmedzila sa iba na konštatovanie tejto skutočnosti.

Sťažovateľka za porušovateľa svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označila síce obchodnú spoločnosť K., s. r. o., v súvislosti so zaplatením jej pohľadávky v sume 4 000 Sk, v skutočnosti jej však ide o zrušenie rozsudku Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 19 C 6/2002 z 19. januára 2004 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Co 79/04-102 zo 4. novembra 2004, zrušenie uznesenia okresného súdu č. k. 3 Er 204/2008-22, Ex 150/2008 z 18. apríla 2008 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 15 CoE/196/2008-36 z 26. februára 2009 v odmietnutí námietok sťažovateľky proti upovedomeniu o začatí exekúcie v nadväznosti na čo bola sťažovateľka vyzvaná aj na úhradu pohľadávky, proti ktorej 4. mája 2009 podala súdnej exekútorke „dovolanie“ a Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) v ten istý deň sťažnosť na zaujatie stanoviska. Následne, 15. mája 2009 doručila sťažnosť ústavnému súdu.

Sťažovateľka svoju sťažnosť doplnila ďalším písomným podaním doručeným ústavnému súdu 8. júna 2009, v ktorom oznámila, že exekúcia bude vykonaná zrážkami z jej dôchodku (k čomu priložila upovedomenie Exekútorského úradu M. o spôsobe vykonania exekúcie z 19. mája 2009 a exekučný príkaz Exekútorského úradu M. z 19. mája 2009). K svojmu podaniu doložila aj odpoveď ministerstva na jej sťažnosť z 8. apríla 2009 na „*prieťahy v bližšie neoznačenom konaní*“, v ktorej jej ministerstvo poskytlo informácie, ako má ďalej postupovať, čo sa týka prieťahov v dovolacom konaní, a ako má postupovať pri požiadaní o poskytnutie bezplatnej právnej pomoci. Aj v tomto podaní sťažovateľka

argumentuje priet'ahmi v konaní a uvádza, že podala „s'ťažnosť na priet'ahy v konaní o dovolanie § 236 z 2. 06. 2009“, ktorá mala tvoriť prílohu tohto jej podania, avšak v priloženej dokumentácii sa takáto s'ťažnosť nenachádza.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti s'ťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil s'ťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú s'ťažnosť

preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže podľa štandardnej judikatúry ústavného súdu vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prieťahoch (IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

V konaní o sťažnosti je ústavný súd viazaný jej petitom, v ktorom sťažovateľ vymedzil okruh rozhodnutia, prieskumu ktorého sa z hľadiska kritérií ústavnosti domáha (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Nad sťažovateľom vymedzený rámec je preto ústavnoprávny prieskum vylúčený.

Predmetom sťažnosti je žiadosť sťažovateľky, o porušení jej práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s rozhodnutím o exekučnom titule a v súvislosti s rozhodovaním o námietkach proti exekúcii.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 24/05).

1. Pri prerokovaní tej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho označeného základného práva rozsudkom okresného súdu sp. zn. 19 C 6/2002 z 19. januára 2004 a uznesením okresného súdu č. k. 3 Er 204/2008-22, Ex 150/2008 z 18. apríla 2008, ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie

limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva na ústavnom súde iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné sudy. V danom prípade to bol krajský súd, ktorý v oboch prípadoch rozhodoval o opravných prostriedkoch sťažovateľky, ktoré podala proti označeným rozhodnutiam okresného súdu.

Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy nebolo v jeho právomoci preskúmanie rozhodnutí okresného súdu preto, lebo ich preskúmanie na základe podaných odvolaní patrilo do právomoci krajského súdu. V súvislosti s namietaným porušením označeného základného práva je z ústavného hľadiska pre ústavný súd podstatné a určujúce len preskúmanie postupu krajského súdu (obdobne napr. m. m. III. ÚS 135/04, IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05). Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu okresného súdu odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. Vo vzťahu k namietanému porušeniu sťažovateľkou označeného práva rozsudkom krajského súdu č. k. 3 Co 79/04-102 zo 4. novembra 2004 z príloh doložených k sťažnosti vyplýva, že tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 21. januára 2005 (a vykonateľnosť 24. januára 2005 potom, ako obidva rozsudky boli povinnej doručenej do vlastných rúk a stali sa exekučným titulom spôsobilým na vymáhanie dlžnej pohľadávky, ktorého zrušenia sa sťažovateľka domáha). Znamená to, že sťažnosť v tejto časti bola podaná zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a preto ústavný súd sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

3. Čo sa týka sťažovateľkou namietaného porušenia jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 15 CoE/196/2008-36 z 26. februára 2009, zo zistení ústavného súdu vyplýva, že toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 24. apríla 2009.

Týmto uznesením krajský súd odmietol odvolanie sťažovateľky proti uzneseniu okresného súdu č. k. 3 Er 204/2008-22, Ex 150/2008 z 18. apríla 2009, ktorým okresný súd zamietol námietky povinnej proti upovedomeniu o začatí exekúcie.

V súvislosti s tou časťou sťažnosti, v ktorej sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu namietaného porušenia jej práva na rozhodnutie v primeranom čase označeným uznesením krajského súdu, ústavný súd rozhodol v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 46/07, IV. ÚS 263/08, I. ÚS 28/08), že sťažnosť v tejto časti je zjavne neopodstatnená. Vychádzal z toho, že k namietanému porušeniu práva sťažovateľky označeným rozhodnutím v čase doručenia jej sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať vzhľadom na nadobudnutie právoplatnosti označeného rozhodnutia krajského súdu pred jej doručením ústavnému súdu. Táto skutočnosť bola dôvodom na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka zrejme chcela svojou sťažnosťou dosiahnuť zrušenie označeného uznesenia krajského súdu v snahe zabrániť exekúcii. Krajský súd svoje uznesenie odôvodnil takto:

„Podľa ust. § 50 ods. 1, 4 Ex. poriadku povinný môže vzniesť u exekútora povereného vykonaním exekúcie do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie námietky proti exekúcii, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti, alebo ak sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná. To isté platí, ak sa namieta, že oprávnený alebo povinný nie sú právnyimi nástupcami osoby uvedenej v exekučnom titule. Námietky musia byť odôvodnené a na dodatočne uvedené dôvody sa neprihliadne. Proti rozhodnutiu, ktorým sa vyhovel námietkam, je prípustné dovolanie.

Zo znenia uvedeného ustanovenia a contrario vyplýva, že proti rozhodnutiu súdu, ktorým sa námietkam povinnej nevyhovelo, nie je prípustné odvolanie.

Odvolanie povinná podala v súlade s poučením v napadnutom uznesení, podľa ktorého odvolanie proti tomuto uzneseniu je možné podať v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na súde prvého stupňa.

Povinná sa síce spravovala nesprávnym poučením súdu, jej odvolanie však smeruje proti uzneseniu, proti ktorému odvolanie nie je prípustné, preto odvolací súd podľa ust. § 218 ods. 1, písm. c) O. s. p. odvolanie povinnej odmietol.“

Podľa názoru ústavného súdu napadnuté rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvoľnosti a arbitrárnosti. Krajský súd odmietnutie odvolania sťažovateľky odôvodnil ústavne akceptovateľným spôsobom, a preto aj z tohto hľadiska je sťažnosť sťažovateľky v tejto časti zjavne neopodstatnená a zakladá dôvod na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ústavný súd o ďalších požiadavkách sťažovateľky už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júna 2009